

оспорюються. А по-друге, йому треба обґрунтувати, чому використання того самого комерційного найменування іншою особою порушує його права і законні інтереси. Для доведення останнього можна, зокрема, посилатися на той факт, що інша особа власною діяльністю завдає шкоди його діловій репутації чи незаслужено користується його популярністю, що вводить в оману споживачів.

Література:

1. Курилін І. Р. Предмет злочинного посягання використання знаку для товарів та послуг, фірмового (зарєстрованого) найменування і кваліфікованого зазначення походження товару. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2016. № 2. С. 108-112.

2. Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року. URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_123.

3. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/435-15>.

4. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 436-IV. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/436-15>.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-534-1-114>

CROSS-BORDER MEDIATION IN CIVIL AND COMMERCIAL MATTERS WITHIN THE EUROPEAN UNION

ТРАНСКОРДОННЕ ПОСЕРЕДНИЦТВО В ЦИВІЛЬНИХ І КОМЕРЦІЙНИХ СПРАВАХ В МЕЖАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Cicha A.

*Student, Master of Laws, Judicial Mediator
Marie Curie-Skłodowska University of Lublin
Lublin, Poland*

The European Union is still actively promoting alternative dispute resolution in civil and commercial matters in the form of mediation. The basis for including mediation is the Directive of the European Parliament and Council 2008/52/EC of May 21, 2008, which applies in all member states

except Denmark. The directive aims to facilitate access to alternative dispute resolution (ADR) and promote amicable dispute resolution by encouraging mediation and ensuring a balanced relationship between mediation and court proceedings. The directive applies, in the case of cross-border disputes, to civil and commercial matters, except for rights and obligations that, under the applicable law, the parties cannot freely dispose of. Its application does not extend, in particular, to tax, customs, and administrative matters or to state liability for actions or omissions in the exercise of public authority. Some articles of the mediation directive contain specific, strict rules directed at member states regarding their implementation in their internal legal systems, particularly Article 6, which regulates the enforceability of agreements reached through mediation, and Article 7, which regulates the principle of confidentiality.

„Cross-Border Dispute”

According to Article 2(1) of the directive, a dispute is considered cross-border if at least one party has their residence or habitual place of stay in a different member state than the residence or habitual place of stay of any of the other parties on the date when:

- the parties decided to engage in mediation after the dispute arose;
- the court decided to conduct mediation;
- the obligation to engage in mediation arises from national law;
- for the purposes of Article 5 of the directive, the parties were encouraged to engage in mediation.

The definition of mediation and mediator is a problematic issue arising from the provisions of the directive due to the unregulated nature of the types of mediation to which the directive applies. Mediation, in light of the directive, is a voluntary process regardless of its name or designation, but in which at least two parties to the dispute attempt to reach an agreement to resolve the dispute with the involvement of a mediator. The process can be initiated by the parties or may be proposed or ordered by a court or mandated by the law of a EU member state. This may raise controversy due to a court ordering or mandating mediation versus the voluntary nature of the process. An interesting aspect of cross-border mediation is the possibility of it being conducted by a judge not involved in any proceedings concerning the dispute, which is different from national regulations where active judges cannot conduct mediation at all.

According to the directive, a mediator is a third party requested to conduct mediation effectively, impartially, and competently.

According to Article 6, a written agreement reached through mediation will, with the parties' consent, be granted enforceability unless the content of

such an agreement is contrary to the law of the member state in which the application for enforcement is submitted, or such an agreement cannot be enforced under the law of that state. Therefore, it is essential to check at the stage of determining the content of the agreement whether it will be enforceable in a specific state. In connection with the principle of confidentiality (one of the fundamental principles of mediation), member states are required, unless the parties decide otherwise, that mediators or other persons involved in the mediation process shall not be compelled in court or arbitration proceedings concerning civil or commercial matters to testify regarding information obtained during the mediation process or related to it, except in cases where disclosure is necessary for important reasons related to public order of the respective member state, and the disclosure of the content of the agreement reached through mediation is necessary to implement or enforce that agreement. However, states may apply stricter measures aimed at ensuring the confidentiality of mediation. Furthermore, if an agreement reached during mediation leads to a court judgment, the enforcement of such a court ruling is subject to the general rules of internal law of the respective state, as well as Article 58 of the Brussels I Regulation.

If the agreement reached through mediation is a standalone official document, it is subject to enforcement based on internal regulations and Article 57 of the Brussels I Regulation. The mediation directive strongly emphasizes the importance of the principle of confidentiality (Article 7) as a guarantee that none of the participants in the mediation process – neither the mediator, nor any of the parties, nor interpreters, representatives, experts, etc., will be questioned in judicial or arbitration proceedings regarding the circumstances they learned during the mediation process and in connection with mediation. The mediation directive also emphasizes the quality of the mediation process (Article 4), but the nature of this provision is more of a soft rule or a proposal for implementation and indication of common goals rather than a clear legislative requirement. Member states have the freedom to choose the means to develop procedural rules for mediators and organizations providing mediation services, as well as how to ensure quality control of the mediation services provided, although this control must be effective. However, it has been emphasized that mediators must be informed of the existence of the European Code of Conduct for Mediators, which should be made publicly available.

The directive of the European Parliament and Council is continuously the subject of discussion, research, and new rulings, as well as discourse in a postmodern society interested in future models of dispute resolution.

References:

1. F. Steffek, *Mediation in the EU: An Introduction*, Cambridge 2012
2. Directive 2008/52/EC on certain aspects of mediation in civil and commercial matters
3. Council Regulation (EC) No. 44/2001 of 22 December 2000 on jurisdiction and the recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters, OJ L 12 of 16 January 2001, EUR-Lex 32001R004 – commonly referred to as Brussels I.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-534-1-115>

CYBER SOVEREIGNTY WITHOUT BORDERS: HOW CHINA IS CHANGING THE RULES OF THE GLOBAL DIGITAL REALM**КІБЕРСУВЕРЕНІТЕТ БЕЗ КОРДОНІВ: ЯК КИТАЙ ЗМІНЮЄ ПРАВИЛА ГЛОБАЛЬНОГО ЦИФРОВОГО ПРОСТОРУ**

Shuliak N. V.   **Шуляк Н. В.**
Kyiv, Ukraine   *м. Київ, Україна*

Сучасний світ стикається з численними викликами в сфері кібербезпеки. Цифрові технології стали невід'ємною частиною життя, але разом із цим зростає загроза кібератак, зломів і витоку інформації. У цьому контексті концепція "кіберсуверенітету" набуває особливої актуальності. Китай розробив власну стратегію регулювання цифрового простору, засновану на принципах кіберсуверенітету. Центральним елементом цієї стратегії є Закон Китайської Народної Республіки "Про кібербезпеку" (прийнятий 7 листопада 2016 року, набув чинності 1 червня 2017 року), який спрямований на захист національних інтересів у кіберпросторі та регулювання цифрових технологій [4, с. 45].

Ідея "цифрового суверенітету" передбачає право кожної держави контролювати свій цифровий простір. Ця концепція стала ключовою в глобальних дебатах про майбутнє інтернету, оскільки визначає межі національної юрисдикції в цифровому середовищі. Китай активно просуває цю ідею на міжнародному рівні, підкреслюючи її важливість для національної безпеки. Важливим аспектом є те, що Китай використовує кіберсуверенітет як основу для розробки власної політики у сфері кібербезпеки, що дозволяє ефективніше захищати внутрішній ринок та інформаційні ресурси [4, с. 60].

Кіберсуверенітет також впливає на формування національної ідентичності в цифрову епоху. Він підкреслює важливість збереження